Znamenja pravega in lažnega preroka

Jezus v Svetem Pismu svari pred lažnimi preroki, za katere se zdi, da so navzven kot ovčice, navznoter pa so krvoločni volkovi. Posvari nas in nas pozove, da naj bomo budni in naj razlikujemo duhove.

Pojavili se bodo lažni preroki, ki bodo rekli: »Kristus je tukaj ali pa tam!« Mi pa jim naj ne verjamemo. Šele po sadovih jih bo moč prepoznati. Večina, ki trdi, da iz njih govori Gospod ali pa da so oni Božji glas, so lažnivci, ne smemo jih poslušati, iz njih ne govori Božji duh. Takšni kvazi preroki so lahko tudi patološko motene osebe s pretirano samozavest jo, ki iz častiželjnosti med ljudi širijo blodne misli. Nekaterim izmed njih morajo njihovo »preroštvo« v vsakdanjih stvareh življenja drago plačati z denarjem.

Nič od tega ne najdemo pri Jakobu Lorberju, živel je na skrivnem, ni bil poslovnež in tudi ne sebičen, bil je ponižen in reven. Sadovi njegovega preroštva v ljudeh, ki so sprejeli njegovo sporočilo iz nebes, so dobri. Imajo močno vero, veliko upanje v Božje usmiljenje in v svojem življenju v naraščajoči meri kažejo pravo ljubezen da Boga in do svojega bližnjega.

Torej ne smemo lahkoverno in lahkomiselno prisluhniti tistim ljudem, ki z vabljivimi besedami razglašajo utopije za prihodnost, človeštvu obljubljajo paradiže, ki se potem v uresničitvi izkažejo za odslikavo pekla. Lažni preroki skušajo iz vijugaste in s trnjem poraščene gorske stezice v višino narediti udobno, široko cesto, ki se konča v pogubi. To so pogosto bleščeče pojave, ki so nadarjene z neko nenavadno sugestivno močjo. Širijo svoje ideje, ne Božje misli, pogosto kot navidezne ali delne resnice, ogrnjene s plaščem znanosti. Pogosto imajo sposobnost, da s svojimi parolami iritirajo [vznemirjajo, dražijo: SSKJ] cela ljudstva, množice tekajo za njimi, konec pa je katastrofa. Obstajajo preroki brezna, to izvemo iz zgodovine. Kdo pa je bil opazil, da je iz njih govoril Satan, kdo se uči iz preteklosti?

Pravi preroki so na svoj način trpki. Razglašajo dejanske resnice iz Gospodovih ust in tisto, kar imajo naznaniti po Gospodovem naročilu, jim komajda prinese javno priznanje ali pohvalo; prav nasprotno, utrpijo mnoge neprijetnosti, so napačno ocenje-vani, odklanjani in naletijo na slepo nerazumevanje. Pogosto je njihova usoda preganjanje z besedo in pisavo, često tudi nasilno zatiranje. Vsebina njihovih sporočil pogostokrat vsebuje kritiko razmer njihovega časa, tudi tistim, ki so imeli nalogo ohraniti čistost izročenega Gospodovega nauka in bedeti nad Njegovo resnico, ki pa so v tistem času prav zares pozabili na to svojo nalogo in so posvetnim poslom dajali prednost pred Gospodovim nasledstvom, ki so iz splošnih ali osebnih razlogov slabo opravljali svojo nalogo ali pa so jo omahljivo zapravljali v tekmovanju za naklonjenost oblastnikov.

Danes vemo, da je bila Lorberjeva kritika - ki jo v resnici moramo razumeti kot kritiko Gospoda Samega - razmer zunanje cerkve njegovega časa, še kako upravičena. V

tistem času je bila cerkev večji del, opirajoč se na posvetne vladarje, orientirana fevdalno. Vendar pa to ne velja za vse dele cerkve, končno so zmeraj bili svetniki tisti stebri, ki so vse nosili.

Če v takšnih časih nastopi preroški človek in iz Božjih ust graja nepravilnosti, to nepremišljeno vladajočemu vrhnjemu sloju ni pogodu. To je bilo že od nekdaj tako, pomislimo le na velike preroke Izraela in v zgodovini cerkve. Pravo preroštvo bo v svojem času na splošno naletelo na bolj malo uvidevnosti, ko pa vendar vedno vsebuje resen opomin Boga k preobratu, ne zgodi se po lastnem naročilu. Na kratko pravi: Varujte se ljudi, katerim so zakoni pomembnejši od ljubezni!

Medtem sta v preteklih desetletjih v cerkvah - še zlasti v katoliški cerkvi, kateri je pripadal tudi Jakob Lorber, pretežno pod pritiskom zgodovinskega razvoja, potem ko so se ljudje ob naraščajoči zavesti svobode v splošnem pričeli bolj zavedati svojega dostojanstva - napočila močno samozavedenje in sprememba. Zavedli so se prave naloge cerkve in so tudi bolj pazili na svobodo in človekovo dostojanstvo, tako da takrat še kako upravičene kritike danes ne rabimo več občutiti tako grenko. Lorber je vnaprej napovedal, da bodo v grozovitih ljudskih katastrofah strmoglavili vladarski prestoli, ljudstvo bo pridobilo več svobode. Tako tudi danes ni več »cerkvenih vladarjev« v starem pomenu, kar je vendar bilo v nepojmljivem nasprotju z ustanoviteljskim časom Jezusa z Njegovimi preprostimi apostoli ob Genezareškem jezeru.

Prava vsebina Lorberjevega sporočila, pri katerem omenjena kritika obstoječih razmer v času fevdalizma predstavlja le nepomemben del, je nedvomno namenjena našemu današnjemu času. Kdor ji pozorneje prisluhne, ne dvomi več v to, da se v njej s človeškim orodjem dogaja Gospodov vpliv za tiste, ki imajo ušesa, da slišijo. To sporočilo je naslovljeno na srce in je hkrati razkritje prikritih vsebin Svetega Pisma, ki jih šele današnji človek lahko bolje razume.

V deseti knjigi.»Velikega Janezovega Evangelija«, 155,6, Jezus poučuje svoje učence: »Glejte, s tem sem vam Jaz sedaj dal moško in trdnejšo hrano, ker Jaz pač vidim, da so nekateri med vami že bolj ali manj sposobni prebaviti takšno hrano!

Ko pa boste v Mojem imenu odšli v svet in boste ljudstvom pridigali Moj Evangelij, ga boste tudi morali servirati otrokom v mlečnih jedeh. Kajti, če bi pričeli s takšnimi nauki, bi vas ljudje imeli za blazne in sploh ne bi poslušali, kar bi vi poučevali in govorili, za to pa vam tudi ni potrebno skrbeti; ker vam bo ob pravem času položeno v usta, kaj in kako morate govoriti. Moj duh bo potem že storil vse ostalo pri vseh, ki bodo z vašo pomočjo prejeli Mojega duha in se v njem prerodili. In v tem bo potem tudi znak, da Moje besede niso prišle k vam iz človeških ust, temveč iz Božjih ust.«

Vsiljuje se primerjava z Jezusovim časom, ob predpostavki, da resnično vemo sprejmemo, da je skozi usta Jakoba Lorberja govoril Gospod Sam: Tako kot svoj čas Jezus, Bog Sam, v skromni človeški podobi ni razveljavil Mojzesove postave in postave prerokov, temveč jo je privedel do same izpolnitve, kar je večina Njegovih sodobnikov absolutno narobe razumela in na svojo lastno nesrečo zavrgla, tako je tudi danes tisto Gospodovo sporočilo po Njegovem človeškem orodju - ki se je imelo za pisalnega hlapca - mnogokrat na prvi pogled narobe razumljeno in prenagljeno zavrženo. Kdor ta nauk bere pozorno, ne le liste obračajoč površno in nepopolno, brez predsodkov in z dobro voljo od začetka do konca, bo ugotovil, da ne obstaja nikakršno nasprotje s Svetim Pismom, ob predpostavki, da bralec ne visi na mrtvi črki in je dojemljiv za življenje podarjajočega duha.

Resničnost tega preroštva bomo sedaj podčrtali v nekaj točkah, ki so odločilne za krščansko sporočilo:

1. Tukaj se poudarja in brezkompromisno izjavlja: Jezus Kristus je resnični Bog in pravi človek: To je najvažnejši kriterij resničnega krščanskega preroštva nasploh. Komaj kjerkoli drugje bo vedno znova tako poudarjeno Jezusovo Božanstvo v besedi in mogočnem dejanju. - Lažni preroki vedno znova poskušajo Jezusu deloma ali pa povsem odrekati Božanstvo. Potem o Njem trdijo, da je On človek, ki naj bi Ga bil, - na primer pri krstu Janeza, Bog naknadno posvojil kot Sina in Ga obdaril z Božanskimi močmi. Ta stara zgodovinska kriva vera se tudi v modernih preoblekah vedno znova prebija na površje. Drugi se zadovoljijo s tem, da je On bil velik človek, prerok kot Buda, Zaratustra ali Mohamed. Spet drugi pravijo, da je On bil izjemna osebnost kot Sokrat ali Platon. Drugi spet trdijo, da naj bi On bil visok angel ali celo najvišji ustvarjeni angel, ki naj bi mu Bog naložil odrešenje, še v rangu pred Luciferjem. Odločilno je nekoč bilo že Jezusovo vprašanje Njegovim učencem: »Za koga imajo ljudje Sina človekovega?« Mislimo na razsvetljeni odgovor Simona Petra (Kdo pa pravite vi, da sem Jaz? Simon Peter pa odgovori in reče: »Ti si Kristus, Sin živega Boga.«; Mt 16, 15-16; op, prev.). - Spet drugi Jezusu odrekajo pravo človeško naravo, kot bi On le navidez nosil neko telo na ogled. Ti se sploh ne zavedajo smisla odrešitvene poti Jezusa v mesu. Mi pravimo: »On je meso postala Beseda, večni Bog, ki je privzel meso našega mesa, kot je to v svojem prologu za vse čase veljavno potrdil evangelist Janez in kot je to bilo za naš čas na novo razodeto Jakobu Lorberju.«
2. Nadaljnji kriterij v tem sporočilu je poudarjanje tega, da Jezus ni stopil na ta svet skozi postopek materialnega spočetja s človeškim očetom. Z Jezusom je z »Da« od

Svetega Duha zanosila devica ,Marija in z Njim je bil v njenem naročju oblikovan v človeškega otroka, ob Katerega približanju je že pred rojstvom ob obisku Njegove matere pri njeni sestrični Elizabeti otrok slednje, kasneje imenovan Janez Krstnik, v materinem telesu poskakoval od veselja. (Lk 1, 26-41 op. prev.) V mesu je Jezus resnični »Sin«, človek po materi Svojega človeškega telesa. Jezus je tako resnično bil človek od vsega začetka, da Mu je Herod že kot otroku stregel po življenju. Koliko zmotnih naukov, že zgolj preko teh doslej navedenih argumentov, tudi v današnjem času širijo lažni preroki!

3. Jezusov nauk preko Jakoba Lorberja nadalje razglaša, da je Gospod po Svoji sramotni smrti na križu tri dni kasneje v poveličanem blaženem telesu vstal od mrtvih. To dejstvo je tukaj zmeraj znova potrjeno: Jezusov vstop v omejeno materijo tega sveta, Njegovo zemeljsko življenje z vso grenkobo usode zemeljskih ljudi, Njegovo pretrpljenje človeške telesne smrti, spust Njegove duše k čakajočim prebivalcem podzemlja, ki jim je On odprl pot v nebesa in Njegovo vstajenje od mrtvih, so strnjen pomemben sestavni del Njegovega Božanskega odrešenja. Odtlej ima Božje središče poveličano blaženo telo človeka v Jezusu, s čimer je tudi naše materialno telo z možnostjo poduhovljenja prejelo delež poveličanja.

4. Nadaljnji pomemben argument, za resničnost tega sporočila je v njem Gospodov poziv kristjanom, ki so Ga slišali, da naj ostanejo v svojih cerkvah in naj le-teh po tem razodetju ne zapustijo. Tukaj se torej nikakor ne poziva k oblikovanju neke sekte ob poudarjanju delne resnice. - »Izpolnite zunanjo zahtevo vaše cerkve - in pustite, da, vas Jaz vzgajam«, tako govori Gospod v besedi kot odgovor za vprašujoče v »Nebeških darovih«. V tem nauku se torej nikakor ne zahteva sebična ločitev od velikega telesa cerkve, tako kot zahtevajo sektaši; nasprotno, Gospod večkrat ostro obsoja sektaškega duha. - To povsem svojevrstno sporočilo ni mišljeno kot novo, odstopajoče od doslej razglašanega nauka, temveč ga moramo veliko bolj videti kot poglobitev krščanskega nauka za tistega, ki to želi prostovoljno sprejeti. Nesebičnost tega sporočila z močnim poudarkom prostovoljnosti priča o njegovi pristnosti. Gospod prezira vsakršno prisilo kot kršitev človekove svobode volje. V vsem tem velikanskem razodetju od začetka pa do konca ne najdemo, kar je zelo presenetljivo, nobenih protislovij. Če bi bilo to delo človeka, potem bi lahko opazili razvojne faze, procese zorenja, popravke prejšnjih zmot; vsega tega sploh ni zaznati in to je tisto zelo presenetljivo, kar nakazuje na nebeško-duhovni izvor.

5. Glavni sestavni del tega razodetja je veliki nauk o onstranstvu, v katerem je človek prikazan kot iz Boga izpostavljeno duhovno bitje, določeno za večno dejavno posmrtno življenje v Božji bližini. Človek kot od Boga ustvarjeno bitje ima svobodno

voljo in lahko svojo prihodnost na zemlji kot tudi v onstranstvu oblikuje sam, pri čemer mu, če je dovzeten za to, ne manjka pomoči Boga in Njegovih blaženih duhov. Bog kot Oče si v Jezusu, po Njegovem zemeljskem življenju hkrati kot prijatelj in brat vseh ljudi, prizadeva, da bi imel v Svoji bližini vse otroke Svojega srca - vendar nikogar ne sili. - Ta po Jakobu Lorberju razodet nauk o onstranstvu je enkraten v celotni svetovni literaturi in je tako prepričljivo logičen, da kdor ima ušesa da sliši, tukaj spozna Gospodov glas. Nemogoče je, da bi si kaj takšnega tako dosledno izmislila človeška domišljija sama.
6. Kot argument za pristnost moramo navesti še eno. osnovno misel tega nauka: Tukaj je na neprekosljiv način razložen »Mysterium iniquitatis«, »skrivnost zlega«, ki se mnogim vernim iskalcem, tudi teologom, zdi nerešljiva zagonetka: Bog v sebi nima zlega kot nasprotni pol in ga zato tudi ni mogel ustvariti. Ne obstaja noben hudoben nasprotni bog, kot to predvidevajo poganske religije za razjasnitev očitnega preloma, ki poteka skozi celotno stvarstvo. Bog je ustvarjenim duhovom, angelom in ljudem dal svobodno voljo, da se svobodno odločijo Zanj ali zoper Njega. Brez te svobodne volje bi bilo personalno bitje »sojeno« kakor žival, ali pa vodeno kot marioneta, kar bi bilo nevredno resničnega in večnega Boga. Bog je bitjem (ljudem in angelom) dal Svoj red, brez katerega nič ustvarjenega ne more obstajati. En del ustvarjenih duhov (angelov in ljudi) je zlorabil svobodo, da bi se zoperstavil Božjemu redu in se je oddaljil od Boga. Tako je v njih nastal nasprotni zli red. To je sodba, ker jih oddaljuje od ljubezni, ki edina v sebi skriva življenje in blaženost.
7. Zelo pomemben argument za resnično preroštvo razodetega v tem delu, ki ga ne smemo prezreti, je vse toplejša ljubezen do Boga, ki nam je postala vidna v Jezusu Kristusu, ki se med branjem spontano poraja v vsakomur. Jezus, naš Bog in Oče v človeški podobi, ki iz Svojega duhovnega sonca s Svojimi žarki kot Sveti Duh v Svoji vsepovsod pričujoči Ljubezni preveva celotno neskončnost, nam je v tem delu v današnjem materialistično-mehanističnem času, za katerega je značilna neljubezniva, trezna ravnodušnost, človeško tako približan, da lahko na to odgovorimo le z ljubeznijo. Tukaj izvemo, da ima Bog kot pravi pračlovek človeško podobo že od vekomaj. Izkušnja kaže, da vsakdo, ki se intenzivneje vživi v ta nauk, raste tudi v ljubezni do Boga in odloži mlačnost, ki je tako zelo razširjena v konvencionalni krščanski veri. Človek postane notranje toplejši in svetlejši. Šele sedaj postane človeku tako prav jasno, kako neizmerna je pravzaprav Ljubezen Jezusa Jehove Zebaota do nas bitij. Njegova Ljubezen do nas padlih otrok te zemlje Ga je privedla tako daleč, da se je On kar najbolj ponižal s tem, da se je iz večnega brezmejnega kraljestva luči spustil v našo temo, z vsemi posledicami spusta v

materijo. Tako se nam ob tej vesti godi kot učencema iz Emavsa (svetopisemski kraj, pisan tudi Emeus, imenovan tudi Nicopolis, *gr.* Emmaous, SZ od Jeruzalema - kot je zapisano v Lk 24, 13, »šestdeset tečajev daleč od Jeruzalema«; op. prev.), ki sta govorila: »Ali ni srce gorelo v naju, ko nama je govoril po poti...?« (Lk 24, 32; op. prev.) - Preroško oznanilo, ki v nas v tolikšni meri poraja ljubezen do Jezusa, v katerem edinem lahko najdemo Boga, ne more biti lažno preroštvo.
8. V tem razodetju je prepričljivo potrjeno, da celotno Jezusovo življenje na tej zemlji - ne le Njegovo trpljenje in križ - tvori Njegovo odrešenje. K odrešenju našega Gospoda preprosto sodi vse, kar zadeva Njegovo zemeljsko življenje: Njegova inkarnacija v našem mesu, Njegov prostovoljni vstop v omejenost materije v prostoru in času. K temu sodi Njegovo rojstvo v skalni votlini. Sem sodi preganjanje, ki se je kmalu pričelo v Njegovih najzgodnejših dnevih otroštva, Herodov načrt za umor Jezusa in pobeg na tuje, ki je postal nujno potreben. Jezusovo odrešenje obsega Njegovo odraščanje v revščini in na skrivnem, Njegovo prenašanje mraza in vročine, Njegovo lakoto in žeja, Njegovo prenašanje duhovne otopelosti Njegovega časa, vso človeško brezplodnost in končnost, ki jo je On prevzel Nase. K temu sodijo tudi duševni boji Njegove mladosti od 12. do 30. leta starosti, ki jih pismo Hebrejcem opisuje z besedami: »...ampak izkušan je v vsem kakor mi, vendarle brez greha.« (Heb 4, 15) Semkaj sodi tudi Njegov lastni pasijon [opis Kristusovega trpljenja, smrti: SSKJ] z vedenjem o krivdni izgubljenosti Njegovih padlih bitij, prijetje, bičanje, zasmehovanje, kronanje s trnjevo krono in Njegova sramotna smrt na križu. K temu pa sodi tudi Njegovo vstajenje in poveličanje kot začetek odrešenega novega stvarstva.

Tukaj se hkrati vidi univerzalni pomen tega Jezusovega odrešitvenega dejanja za celoten kozmos. Jezus je brez izjeme umrl za vse padle, ne le za ljudi vseh ljudstev in plemen te zemlje, temveč tudi za tiste na drugih nebesnih telesih. Naša neopazna zemlja, nekoč nepomembna zvezda na zadnjem mestu, je postala osrčje novega stvarstva. Šele v našem času pričenja človeštvo postajati dovzetnejše za to veliko kozmično povezanost, potem ko so nam postale očitne brezmejne širjave mikro in makrokozmosa. Tako postaja nedoumljivo dejanje Božje ljubezni razumljivejše, če usmerimo naš pogled preko te zemlje navzven. Ta pogled je primernejši za neskončno ljubezen našega Stvarnika.
Vemo, da je vrsta vidsko nadarjenih ljudi imela vizije o onstranskih kraljestvih in da se ta vizionarska videnja deloma znatno razlikujejo med seboj. Srednjeveške vizije - na primer o peklu - kažejo sliko svojega tedanjega časa in opisujejo telesno mučeniške in peklenske muke »večno prekletih duš« v njihovi zapuščenosti od Boga,

ki se dozdevno nikoli ne konča; podobe pojavnosti glede na izvor in izobrazbo vsakokratnega vidca. Vidci današnjega časa bi uzrli drugačno podobo, ko pa je vendar zloba v dobi prekomernega tehničnega razvoja pridobila še čisto drugačne oblike, naj spomnimo le na možnosti modernih vojn, ali pa na prefinjenost muk s psihoterorjem, ki ga je omogočil nastanek globinske psihologije in ga lahko uporabljajo vladajoče skupine. Vse predhodne vizije omenjene vrste se dotikajo zgolj periferije problema onstranskih kraljestev.

V onstranskem delu, ki ga je prejel Jakob Lorber, »Duhovno sonce« II., 110, 10, evangelist Janez o tem poučuje učence svoje nebeške sfere s sledečimi, tudi za nas prepričljivimi besedami: »Le skrajno redkim vidcem je bilo dano, da vržejo globlji pogled na dno tega kraja (pekla), mnogim pa je bilo dovoljeno videti to ali ono pojavnost tega kraja. (Pojavnost, beseda, ki jo v Lorberjevem preroštvu pogosteje srečamo, je fantazijska podoba realističnega značaja, toda, nikakor ne ustreza vsej resnici, vsekakor pa vsakokratni spoznavni globini in zrelosti človeka.) Tako je prikaz pojavnosti zaradi svojega voluminoznega obsega zmeraj preglasil pravo ozadje. Iz tega razloga pa se je pekel razmnožil pod tako različnimi oblikami in nihče ni vedel in do zdaj ne ve popolnoma, pri čem je s tem krajem.« ... »Le tisti lahko postavi temeljni, pravi in splošno veljavni pojem o tem kraju, ki je Gospod tako vseh nebes, kot tudi vseh peklov!

Kakor pa bo lahko nekdo, ki je posvečen v tajno državno upravo, brez truda sprevidel razlog vseh med ljudstvom krožečih pojmov, tako bo nekdo, ki od Gospoda pozna pravi temelj tega kraja pod pojmom pekel, sprevidel razlog vseh ostalih neumnih pojmov o tem. Vsak človek po svoji individualnosti nosi v sebi tako nebesa kot pekel.

Če zaradi nekega določenega stanja svoje lastne individualnosti zagleda kaj, potem bo o tem zagledal zgolj svoj lasten neizoblikovan pekel ali svoja skrajno nepopolna nebesa. Po tej poti lahko nastane tedaj nešteto različno prikazanih peklov.

Ali pa že lahko to vzamemo za razlog? (Kot razlog je tukaj mišljena celotna širina in globina peklenskega brezna; avtor) Gotovo tako težko, kot bi nekdo, ki v plitvini pri obali s sprehajalno paličico meri globino morja, lahko potem prav zares nastopil in zatrdno trdil, da je morje globoko le pol čevlja, in je on sam to izmeril. Taisto tukaj velja za trditev vseh vidcev, ki pravijo: >Tako sem videl pekel jaz, v tem in onem stanju.< Tako malo, kot lahko nekdo plitvo obalo, ki pa tudi pripada morju, vidi kot resnično temeljno dno morja, prav tako malo lahko predpostavimo neko takšno zagledano pojavnost pekla kot njegova resnična tla.«

V peti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 83, 10**,** Grk Roklus po nadangelu

Rafaelu prejme poduk o pravem in lažnem preroštvu: »V poznejših letih in stoletjih bo potem spet postalo težje sprijazniti se s povsem čisto Gospodovo voljo, kot za časa Božje prisotnosti v Jezusu na zemlji; kajti ob pravih se bodo pojavili tudi mnogi lažni preroki, delali bodo celo čudeže in s tem na silo vbijali v glave skrajno napačne predstave o Bogu in Njegovi najčistejši volji. Tedaj bo med ljudmi te zemlje nastalo veliko žalovanje, in nihče ne bo mogel drugemu služiti za zanesljivega vodnika, ker bo eden pravil in učil: >Glej, tukaj je resnica!<, drugi pa: >Glej, tu ali tam je!<. Toda vsi, ki bodo tako tulili, ne bodo v resnici, temveč čez in čez v lažnem!

Toda ne glede na to bo Gospod še vedno od časa do časa obujal hlapce, ki bodo tistim, ki so blage volje, prikazali voljo Gospodovo tako, kot jo sedaj mi kažemo vam. Blagor tistim, ki se bodo povsem ravnali po njej; kajti s tem bodo dosegli prav to, kar bi zdaj nadvse lahko dosegli vi (Kakor za časa Jezusovega zemeljskega potovanja učenci; avtor). Le čudodelna dejavnost bo nekoliko skopa, kajti Duh Gospodov bo Njegove poučeval, naj bodo s tem previdni, da ne bi zato zoper sebe naščuvali celo vojsko čisto lažnih prerokov in se bodo potem morali bojevati z meči pekla. Prave preroke resnice bo Gospod zmeraj obujal čisto na tiho, in kot povsem tihe vode na zemlji nikdar ne bodo povzročali ne hrupa ne kakršnegakoli zaznavnega šuma; v tistih pa, ki bodo povzročali kakršenkoli šum ali hrup, ne bo resnice in besede Duha.

Od Boga obujeni pravi preroki pa bodo čisto natihem prav gotovo tudi sposobni delati čudeže; toda tega svet ne bo zapazil, temveč zgolj tu in tam pravi prijatelji Boga v svojo lastno, tiho tolažbo.« ...

Dne 4.7.1842 dopoldan je Jakob Lorber od Gospoda prejel neposredno besedo poduka k besedilu v Svetem Pismu Stare Zaveze iz Prve knjige kraljev 19, 7-18. (Poduk najdemo v drugi knjigi duhovnega dnevnika »Nebeški darovi«, str. 112-113.)

Prerok Elija je bežal pred kraljico Jezabelo in je v puščavi izčrpan ležal pod bodičevjem (v 1 Kr 19). Svetopisemsko besedilo se dobesedno "glasi: »In angel GOSPODOV je prišel drugič in se ga (Elije) je dotaknil in rekel: >Vstani in jej! Zakaj dolgo pot imaš pred seboj.< In vstal je in jedel in pil ('Angel mu je bil prinesel prepražen kruh in vodo.). Nato je šel Elija okrepčan z jedjo štirideset dni in štirideset noči do Božje gore, Horeb. In tam pride v votlino in tu prenoči. In glej, beseda GOSPODOVA pride k njemu in reče: >Kaj delaš tu, Elija?< Ta odgovori: >Silno sem se zavzemal za GOSPODA, Boga nad vojskami, Sabaota; kajti sinovi Izraelovi so zapustili Tvojo zavezo, Tvoje oltarje so razdrli in Tvoje preroke pomorili z mečem, in preostal sem jaz edini, pa še meni strežejo po življenju! < GOSPOD je rekel: >Pojdi ven in stopi na goro pred GOSPODA! In glej, GOSPOD bo šel mimo.< In velik in silen vihar, ki je podiral gore in razbijal skale, je divjal pred GOSPODOM; a GOSPODA ni

bilo v viharju. Za viharjem pa pride potres, a GOSPODA ni v potresu. In za potresom pride ogenj, a GOSPODA ni bilo v ognju. In za ognjem pride blago in nežno šumljanje. Ko ga Elija sliši, si zagrne s plaščem svoj obraz ter gre ven in obstane ob vhodu v votlino. In glej, nagovoril ga je glas: >Kaj delaš tu, Elija?< On odgovori: >Silno sem gorel za GOSPODA, Boga nad vojskami, Sabaota; kajti sinovi Izraelovi so zapustili Tvojo zavezo, Tvoje oltarje so razdrli in Tvoje preroke pomorili z mečem, in ostal sem jaz sam, pa še meni strežejo po življenju.< In GOSPOD mu je rekel: >Pojdi, vrni se po svoji poti po puščavi v Damask; in ko prideš tja, pomazili Hazaela za kralja Aramom. Nimšijevega sina Jehuja pomazili za kralja nad Izraelom, Šafatovega sina Elizeja iz Abel-mehole pa pomazili za preroka namesto sebe. In zgodi se, da kdor ubeži meču Hazaelovemu, ga bo usmrtil Jehu, in kdor ubeži meču Jehujevemu, ga bo usmrtil Elizej. Pustil pa bom, da Mi jih ostane sedem tisoč v Izraelu, vsa kolena, ki se niso pripogibala pred Baalom, in vsaka usta, ki ga niso poljubljala.«<

Toliko zaenkrat o citatu iz prve knjige Kraljev.

Jakob Lorber pa je torej 4.7.1842 prejel sledečo Gospodovo besedo: »Če boš tukaj povedano le nekoliko pozorneje pregledal in boš opazoval ta istoznačen odgovor tega največjega vseh prerokov Izraela, nikakor ne boš mogel prezreti, po čem se pravi prerok jasno razlikuje od lažnega, ki je zmeraj služabnik Baala in slepi farizej v najpopolnejšem pomenu besede.

Da pa bi ti in vsakdo drug natančno opazili in vedeli, kako stojijo stvari med nekim pravim in lažnim prerokom, te bom Jaz iz navedb preroka Elije opozoril le na sledeče, in tako torej poslušaj: Za koga edinega je gorel resnični prerok Elija? Ali se je trudil za posvetne pravice, za posvetno moč in oblast in za posvetni dobiček v zlatu in srebru? - On pravi: >Silno sem gorel za Gospoda, za Boga Sabaota!< Glej, če pa se nekdo trudi brez plačila za edino pravega Boga in potemtakem tudi stori, kot je bil storil prerok Elija, Mi torej povej, ali je to lažni prerok ali ne? - Zatorej je trud najbolj gotovo in najzanesljivejše znamenje tako pravega kakor lažnega preroka.

Če pa se nekdo trudi za posvetni ugled svoje cerkve in svojega glavarja, ki je zasut z zlatom, srebrom in vsemi dragulji, kdo drug pa se trudi edinole Zame - kateri od obeh prerokov je potem edino resnični? -« ... »Ker pa je bil Elija brez dvoma pravi prerok, kako Me je tedaj spoznal, ko sem šel mimo vrat votline na gori Horeb, ko je bil še v njej prikrit? - Morebiti v velikem in močnem viharju? - Glej, tako Jaz tudi nisem v tistih, ki zganjajo mnogo hrupa in zbujajo veliko pozornosti. Kajti to je način pravih, najbolj slepih farizejev.

Ali pa Me je Elija spoznal in od tod njegova gorečnost? - Glej, tako Jaz tudi nisem v

tistih ognjevito vnetih, iz čigar ust ne prihaja drugo kot le sodba za sodbo in bruha eno prekletstvo za drugim, ker Boga hočejo spoznati le v obsojajočem ognju, toda nikdar v ljubezni.

Resnični prerok Elija pa je Mene, Boga Sabaota, spoznal le v tihem, nežnem pihljanju ali šumljanju, to pa z drugimi besedami ne pove nič drugega kot: Elija Me je resnično spoznal edinole v ljubezni! Če pa Me tudi ti ravno tako spoznaš nežno pihljajočega v edini ljubezni, tako kot Elija, kako si lahko potemtakem lažni prerok? (Jakob Lorber je osebno ogovorjen.) - Pusti posvetne preroke, naj le govorijo in kričijo zoper nas! Na koncu se bo že pokazalo, kdo bo odpeljal nevesto domov!

Elija pa je bil poklican za sodnika nad Izraelom v ljubezni, zavoljo tega je moral potovati v Damask in za kralja pomaziliti Hazae1a in Jehuja ter za preroka Elizeja, zato da bi ti ohranili tiste, katerih kolena se niso pripogibala pred Baalom, z mečem zvestobe pa ločili Moje čisto zrno od plev Baala. Kar pa se je tedaj zgodilo v izrazno močnem zgledu, to se tudi sedaj resnično dogaja v duhu. Zatorej bo na koncu ljubezen vendarle zmagala nad vsem in bo uničila vse tiste >viharje<, >potrese< in vse >ognje

Sedaj pa sodi sam in najdi pravega preroka iz velike lažne množice, ki je služabnica sveta.

Elija je torej pravi prerok, prav tako tudi vsak, ki najde Mene, kot Me je našel Elija - namreč v ljubezni. - Razumite to!«

Dr. Rainer Uhlmann
Tako mi je govoril GOSPOD